

har været sundt for Seminarieeleverne, at bo ude paa Landet under landlige Forhold, under de landlige Omgivelser, som de fleste af dem ogsaa siden komme til at færdes i. Men skønt jeg nu har disse Betæneligheder, og min Stilling maatte til 3dje Behandling faktisk blive lidt anderledes, end den har været indtil nu, saa siger jeg alligevel, at saa længe vi beholde Eksamen i praktisk Færdighed, kunne vi ikke synes det mig, undvære en Børneskole i Nærheden af Seminarierne. Men saa kommer det an paa, hvorledes man benytter denne Børneskole. Efter min Mening vil denne Børneskole ikke saa nemt tage Skade, hvis man i den har en dygtig Skolemand som Lærer. Der, hvor jeg har været bedst kendt, var det saaledes, at der hver Dag gik to Seminarieelever i Skolen; men disse to Elever fik aldrig Lov til at undervise i Religion og Sjælens i Historie, men kunde saa Lov til at tage Del i de andre Fag, og fik ellers Lov til at sidde og høre. Jeg mener ogsaa, det kan være fuldt tilstrækkeligt. Jeg vilde nødig, som det ærede Medlem fra Afsens sagde i Gaar, have, at at mine eller andres Børn skulde være Genstand for en saadan Behandling, som man kan tænke sig, der vil blive givet, hvis unge Seminarieelever skulde til at haffe i Religion. Jeg hører nu til dem, der betragte Religion som mere end et Kundstabsfag, og er der nogen Ting, som kunde hjælpe til at afkrifte Børnene, vilde det være, om man gav saadanne unge Mennesker Lov til at staa og haffe i Religion over for dem. Jeg vil nu ærlig vedkende mig, at jeg anser Religionen for alt for god dertil, og jeg mener ogsaa, at man skulde komme til at se paa det saaledes, at det ikke blot er et Kundstabsfag som andre Fag, men at det har noget mere Betydning. Men skulde det komme dertil, eller var det Meningen — hvad Ministerens Udtalelser i Gaar syntes at tyde paa — at nu skulde Hovedvægten lægges paa den praktiske Færdighed i Stedet for paa Kundstaber, og hvis det er noget, som har foretværet Regeringen, da den forelagde Forslaget, eller Flertallet af Udvalget ved at slutte sig til det — hvis det er noget saadant, der har foretværet de Herrer, som det, der er udtalt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgtreds (Trier) i Gaar, at man skulde have en saadan Dvølfeskskole, hvor man ligesom skulde komme til at gaa efter en vis Metode, ja saa vilde jeg meget betakke mig derfor. Jeg maa maatte i den Henseende tillade mig at henvise til en Bog om Seminarieforholdene i Finland og Sverige; Bogen er udgivet af den Kommission, som af Ministeriet er

blevet nedsat til at undersøge disse Forhold. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgtreds mente i Gaar, at alle Begne, hvor man havde saadanne Dvølfeskskoler knyttede til Seminarier, var man saa overordentlig glad ved disse Skoler, og Forældrene vilde saa grumme gerne have deres Børn til at gaa i disse Skoler. Kommissionen har nu givet en Prøve paa, hvorledes man bærer sig ad i en saadan Skole; den er saa karakteristisk, at jeg ikke godt kan nægte mig den Fornøjelse, ved Formandens Tilladelse, at læse den op, da man ikke kan antage, at alle Medlemmer beskæftige sig saaledes med Skolefaget, at de have gjort sig bekendte dermed. Denne Kommission besøgte saaledes et Seminarium i Ekenäs, og der var der naturligvis ogsaa en Dvølfeskskole, og for at give et Billede af, hvorledes det gik til i en saadan Dvølfeskskole, og hvor mageløst metodisk det var indrettet, har et Medlem af Kommissionen nedskrevet en Beretning om en Eksamination i Historie i denne Dvølfeskskole. Temaet er den nederlandske Frihedskrig. Saa spørger Læreren: „Hvilken Stad begyndte Albas Efterfølger at belejre?“ Der bliver nu en Pause, og i den skulle Eleverne have Lov til at rætte Hænderne i Bejret, hvis de kunne besvare Spørgsmaalet, og Læreren udspeger saa den, der skal give Svaret. Det hedder saa i Beretningen: „Du, Dagmar!“ — Dagmar: „Albas Efterfølger begyndte at belejre Staden Leyden.“ — Læreren: „Hvor ligger Staden Leyden?“ — Pause. — „Du, Gudrun!“ — Gudrun: „Staden Leyden ligger ved Gamle-Rhin.“ — Læreren: „Hvad fik Staden Leyden til Belønning for sit udviste Heltemod?“ — Pause. — „Du, Astrid!“ — Astrid: „Staden Leyden fik til Belønning for sit udviste Heltemod et Universitet.“ — Læreren: „Hvem kan nu vise mig, hvor Staden Leyden ligger?“ — Pause. — „Du, Karen, kom her op og vis mig det!“ — Karen rejser sig, skyder sin Stol ind under sit Bord, gaar op til Læreren, tager mod Beggepinden med et Kniks og peger med den paa Kortet, afleverer den atter med et Kniks, gaar tilbage paa sin Plads, og først naar hun er kommen fuldtændig i Ro, falder næste Spørgsmaal. (Munterhed.) Ja, det er nu ikke til at le af. (Modsigelse.) Jeg vil sige, det er næsten mere til at græde over, og jeg vilde ikke have fundet det saa meget værre, hvis denne Eksamination havde sluttet dermed, at naar lille Karen havde afleveret det andet Kniks, tog Læreren Beggepinden, holdt den frem og sagde: „Heraus“, og saa maatte Børnet med et pønt Hop sætte over Beggepinden. Jeg synes, det er